

משפחתך האוהבת, אנחנו חבריך זה 50 שנה וכל בית כפר הנשיא נפרדים ממך היום - יום עצוב, עצוב מאוד לכולנו.

אנו מנסים להתנחם בזכרונות - ובאמת יש הרבה.

אני זוכר אותך כאשר היינו שנינו נערים, חלוצים צעירים באנגליה, ועבדנו ביחד בעבודות השונות בחוות הסביבה. עד היום אני זוכר, איך נדהמתי מהכוח הרב שבו עשית את העבודה - וכך כל חיך.

נלקט בוודאי בזמן הקרוב את פרטי סיפורך - העלייה לארץ באוניית המעפילים "לטרוון"; השהייה במשך שמונה חודשים בקפריסין; הכליאה במחנה בעתלית ובואך סוף סוף, באוגוסט '47, לגרעין בכפר בלוס. היו עוד שנים של יציאה לפלוגות עבודה בעמק הירדן ובקריית ענבים עד שזכית להתיישב עם כולנו פה, בכפר הנשיא, ולהקים ביתך במקום - אם בחור שרנרב או בניהול מחלקת ההרכבה במפעל - חמיד בשיא הכוח והמלץ והדחף.

ועוד זכורה לי היטב הרגשת השמחה שלך ושל כולנו, כאשר רוחי הגיעה לחיות בינינו ולהיות לך לאישה. רק איש מיוחד זוכה לשותפות כזאת של שמחה.

אתה היית במידה גדולה דוגמא מפוארת של הגשמת הציונות. ילד יהודי נולד באיט-אנד של לונדון, התחיל לעבוד ולהתפרנס בגיל צעיר, שנלהב מהרעיון של יהודי עובד אדמה בארצו - וכך עלה והגשים.

היית איש מלומד - והמפליא בכך שהכול הושג בכוחות עצמך ללא השכלה פור-מלית.

בשנים האחרונות השיגו אותך המחלות, הבריאות הלקויה - ובסוף המוות. אבל אני זוכר אותך בתור צעיר עליז ויש הזוכרים אותך בתור בעל אוהב ויש הזוכרים אותך בתור חבר נאמן באמת.

יהי זכרך ברוך.